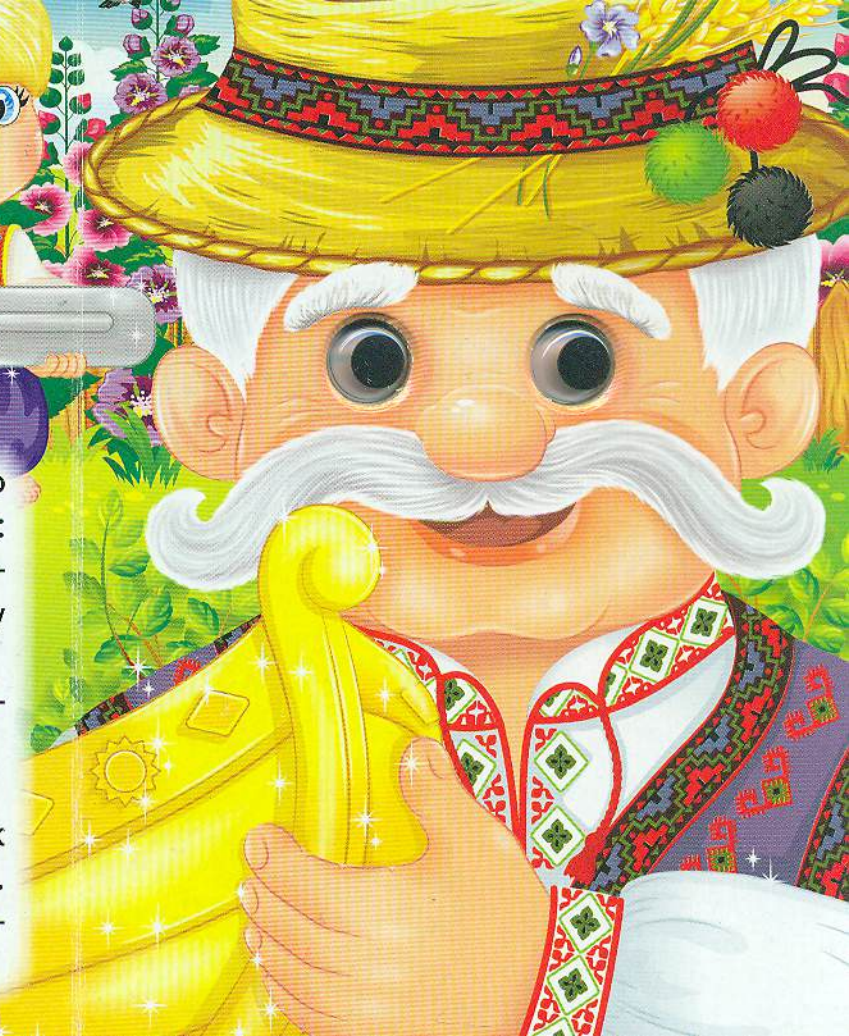

Жили собі дід та баба. Не було в них дітей. От баба й просить діда:
— Зроби, діду, колисочку, а я покладу деревинку в колисочку, буду колихати, от мені й забавка!

Дід так і зробив. Поклала баба деревинку в колиску й співає:

— Люлі-люлі, Телесику.

А вранці з тієї деревинки став синок маленький. Назвали його Телесиком. Як підріс він, то зробив йому тато золотий човник і срібне весельце.

Став Телесик ловити рибку. Наловити, віддасть — і знову пливе. Мати йому їсти носить і кличе:

— Телесику! Приплинь, приплинь до бережка! Дам тобі їсти, пити!

А змія підслухала, як мати кликала Телесика, прийшла до берега та й гукає грубим голосом:

— Телесику! Приплинь, приплинь до бережка! Дам тобі їсти, пити!

А він чує, що то не матінки голос, і пливе собі далі! Змія і пішла геть.